

Audiocafé – reflexe

V této reflexi shrnu šest poslechových hodin předmětu Audiocafé podzimního semestru. Ačkoliv každým týdnem vypadalo, že se hodiny budou muset přesunout do online prostoru, nakonec se to ustálo a všechna setkání se odehrála v divadle Husa na provázku. Letošním tématem Audiocafé byly Prvotiny, ať už životní či profesní, a ty nás provázely celým semestrem. Líbilo se mi, že ačkoliv bylo téma pro všechny dokumenty stejné, tvorby se od sebe výrazně lišily.

První lásky od Jana Komárka

Nebyl to typický rozhlasový dokument, ale k tématu láska mi to naprosto sedělo. Dokument o lásce nelze vytvořit stejně jako dokument o něčem víc přízemním. Doprovázená hudba, přidané zvuky a narace vytvořili skvělou atmosféru a během poslechu jsem měla neustále v hlavě obrazy různých odstínů růžové a červené, které lásku symbolizují. Příběhy promlouvajících osob byly hezky nevinné i dramatické, jak to tak s láskou bývá. První lásky je umělecké dílo a nedá se na něj pohlížet pouze jako na dokumentární tvorbu, proto i využití efektů ex post mi nevadilo a do díla mi to pasovalo.

Debatu s Janem Komárkem jsem si pouštěla až zpětně, ale překvapivě mě bavila nejvíc. Zaujal mě jeho postřeh, že si máme zkusit nahrát nějaký zvuk a pak ho v programu zkoušet zpomalit nebo zrychlit. Asi to v nejbližší době vyzkouším, protože to musí být nesmírně zajímavé. Z Jana Komárka bylo vycítit, že má doopravdy cit pro zvuk a bylo mi to velmi sympatické, stejně tak jeho popis průběhu tvorby dokumentu.

Budoucnost nejistá od Vladimíra Marečka

Tento dokument mi byl dost blízký, neboť jsem si sama něčím podobným prošla a často jsem dilema nejisté budoucnosti řešila. Autor to pojal dost depresivně, trochu jsem se hádala s „robotickým“ hlasem, který četl komentáře ze sociálních sítí. Obecně nemám ráda užívání těchto efektů, hlavně v dokumentech mi to trochu překáží. Naopak ale příběhy konkrétních mileniálů byly zajímavé a myslím si, že mnoho lidí se v tom našlo, včetně mě částečně, přestože nejsem mileniál.

Debata s Vladimírem Marečkem byla zajímavá hlavně díky tomu, že nám mohl říct, jak jsou na tom respondenti z dokumentu dnes, protože se nahrával před několika lety. Bylo poznat, že autor je dost cynik a dělá si z věcí legraci, ale občas mi to přišlo už lehce zvláštní.

Sedm dní do pohřbu od Evy Lammelové

Autorka si zvolila velmi osobní téma, které je navíc v naší společnosti dost tabu. Proto si myslím, že to byl skvělý nápad něco takového vytvořit. Skrze tento dokument posluchač nahlédne do autorčina soukromí v nelehké době a překvapuje mě, kolik toho autorka o své rodině odhalila. To ale nemyslím ve zlém, sama si to obhájila jak v dokumentu, tak na debatě, že to pro ni byla terapie, jak se smrtí babičky vyrovnat a na tom není nic špatného. Co mi trochu vadilo, bylo časté tykání s respondenty, které nebylo vysvětlené. Stejně tak mi občas chyběla nějaká narace, bylo to trochu holé. Ale protože nemám ráda vyumělkovanost, oceňuji vyhýbání se efektům ex post. To mi bylo velmi sympatické. Proto se mi nejvíc líbila konečná pasáž, kde si autorka obhajuje, proč chce svoji řeč nahrávat přímo na pohřbu, a ne speciálně do dokumentu s přidanou hudbou z banky. Její argumenty jsem naprosto chápala a souhlasím s ní. Také si myslím, že bylo správné ve finále zvolit konec bez obřadu, který byl vyhrazený pouze pro rodinu.

Probuzení v Mostě od Sabiny Vrbkové

Dokument o Mostě umožňuje nahlédnout do ulic průmyslového města, které bylo přestavěno v totalitním režimu kvůli těžbě. Výpovědi místních obyvatel, ze kterých jde vyčíst nespokojenost a dystopie hrají hezky v kontrastu s citacemi z knihy o utopické představě nové podoby Mostu. Nejzajímavější byla pasáž o hranici mezi odlehlou částí a zbytkem města. Strach obou „táborů“ překročit hranici a jít na druhou stranu mi přišel úsměvný.

V debatě s autorkou mě překvapilo, že během nahrávání dokumentu byla v Mostě poprvé a jen pár hodin. Vždycky jsem si myslela, že pokud chceme vytvořit dokument, musíme dané místo nebo lidi znát velmi dobře, jinak je výsledná podoba nepřesná. Řekla bych, že tento dokument byl pojatý spíše reportážně. Taky se mi zdálo, jako by autorka svou práci během debaty trochu shazovala, což mi přišlo škoda. Podle mého by se dokument dal ještě více rozpracovat, kdyby reportérka ve městě trávila delší dobu.

Pan Koláček od Silvie Čechové-Bizjakové

Pan Koláček se mi líbil ze všech dokumentů nejvíc. Přitom to bylo vytvořené jednoduše, bez přidaných efektů a o to větší to mělo sílu. Myslím si, že to byl skvělý nápad vyzpovídat tohoto pána, protože naše generace se jen tak s někým takovým nesetká a hůř potom tyto lidi chápe. Bylo skvělé, jak autorka ukázala lidskou stránku někoho, s kým v mnoha věcech nesouhlasila. Podle mě je to potřeba, abychom mezi sebou všichni vedli dialog a neodsuzovali se hned ze začátku. Rozhovor, nebo spíš výbuch syna pana Koláčka bylo výborný drama, obdivuji autorčinu trpělivost.

Debata se Silvií mě moc bavila. Mluvila k nám přirozeně a přišlo mi jako by byla jednou z nás. Její vyprávění o panu Koláčkovi bylo velmi zajímavé a její postřehy trefné. Díky debatě jsem si ještě více dokázala pana Koláčka představit, a ještě lépe pochopit autorčin záměr a postup během zpracovávání dokumentu.

Třeba jednou od Bronislavy Janečkové a elévů Českého rozhlasu

Moc se mi líbila myšlenka dokumentu, ale moc se mi nelíbilo provedení. Některé rozhovory mi neseděly, zdály se mi občas trochu plytké. Naopak promluvy dětí se mi zdály milé a překvapilo mě, jak sofistikované odpovědi v audiu zaznívaly. Moc se mi také líbilo vidět jak se naše touhy a sny s věkem mění, najednou jsou naše přání mnohem prostší, skromnější.

Debata byla částečně online, a to byla velká škoda. Chyběl mi přímý kontakt a také se mi zdály autorky trochu upozaděné oproti autorovi, který byl v divadle s námi. Tentokrát mi debata ani nepřišla tolik záživná, dlouho se hovořilo o zkušenostech z praxe a k tomu jsme my studenti neměli co říct.

Shrnutí

Obecně jsem velmi ráda, že jsem si předmět Audiocafé zapsala. Je mi líto, že ne vždy se mohli všichni autoři dostavit, ale v dnešní době je to pochopitelné. Nikdy jsem takto v kolektivu audio neposlouchala, ale mile mě překvapilo, jak je hezké mít tu možnost sdílet své dojmy s ostatními hned po poslechu. Debaty mi pomohly lépe dokument pochopit a také bylo skvělé se s autory naživo setkat a poslechnout si, jak díla vznikala. Řekla bych, že díky Audiocafé si nyní častěji pouštím nějaké audio tvorby a lépe je zpracovávám. Za to jsem moc ráda.